

Money Found in a House

Q I saw the following story on the news. During renovations on a home that had been owned by several people over the years, a contractor found a package with \$182,000 stashed between the walls. The contractor took the money, but the homeowner complained that since the money was found in his house, it should be his. What does Halacha have to say about this?

3. שולחן ערוך חושן משפט סי' רע סעי' ג
מציאת פועל לעצמו, אף על פי שאמר לו: "עשה עמי מלאכה היום". ואין צריך לומר אם אמר לו: "עדור עמי היום". אבל אם שכרו ללקט מציאות, כגון שחסר הנהר ושכרו ללקט הדגים הנמצאים באגם, הרי מציאתו לבעל הבית ואפילו מצא כים מלא דינרים.

4. פתחי חושן, אבידה פרק ז' הע' י
... במקום אחר הארכתי בדבר פקדון או אבידה המונחת ביד אדם ואינו נדרש זמן רב, שמדברי הפוסקים משמע שלעולם אינו זוכה בו, אמנם מדברי הנתיבות המשפט סימן רנ"ז בדין שתוקי משמע שממון שאינו עומד מתברר מי הבעלים אינו בכלל ירושה, ולכן נראה שלאחר שיש להניח שבדאי מת הבעלים, יתכן שהמוצא זוכה בו או יורשיו ...

1. גמרא, בבא מציעא דף כה עמ' ב - דף כו עמ' א

משנה. מצא בגל ובכותל ישן - הרי אלו שלו. מצא בכותל חדש, מחציו ולחוץ - שלו, מחציו ולפנים - של בעל הבית. אם היה משכירו לאחרים, אפילו בתוך הבית - הרי אלו שלו.

גמרא. תנא, מפני שיכול לומר לו: של אמוריים הן. אמו אמורים מצנעי, ישראל לא מצנעי? לא צריכא, דשתיך טפי

תוס' שם דף כו עמ' א

דשתיך - ואם תאמר: וליקני ליה חצירו לבעל הגל או לבעל הכותל? ויש לומר: דאין חצר קונה בדבר שיכול להיות שלא ימצאנו לעולם, כמו הכא, שהוא מוצנע בעובי הכותל; וכן מוכח לקמן (עמוד ב) דתנן: מצא בחנות ובשולחנות הרי אלו שלו, ואין חצירו קונה לחנוני או לשולחני, לפי שהמעות הם דבר קטן ואין סופו הוה לימצא, וכן לקמן (דף כז.) דקאמר: לא שנו אלא בלוקח מן התגר, דאז הוי שלו, ולא אמרינן דקנה אותם תגר כשהיה ברשותו.

2. שולחן ערוך חושן משפט סי' רס סעי' א

המוצא בגל או בכותל ישן, שאין זוכרים מי בנאו ולא היה מימות עולם בחזקת זה שדר בו עתה ובחזקת אבותיו, **הרי היא של מוצאה**, והוא שהעלתה חלודה, שאני אומר של עובדי כוכבים הקדמונים היא, והוא שימצאנה מטה מטה, כדרך כל המטמוניות הישנים.

סמ"ע שם ס"ק ב

הרי היא של מוצאה - ... והא דלא אמרינן דיקנה לו חצירו דזה הבעל הבית שדר בו לעת עתה, כתבתי בדרישה [סעיף א'] מעמים, והטעם הכולל לכמה ענינים הוא מה שכתבתי בפרישה [שם] בשם המרדכי [שם סי' רנ"ט] בשם רבינו ברוך, דלא אמרינן חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו אלא הפקר גמור, אבל לא אבידה אפילו היכא דאיכא יאוש, כיון דאילו הוה ידע ליה לא היה מפקירו.